Denia Prohodului Domnului

Materiale despre Săptămâna Patimilor (Săptămâna mare):

https://independent.academia.edu/emystea/S%C4%83pt%C4%83m%C3%A2na-Patimilor-(Mare)

https://archive.org/details/@steaemy?query=S%C4%83pt%C4%83m%C3%A2na+Patimilor+

***

Deniile din Săptămâna Patimilor:

https://www.academia.edu/42808353/Deniile_din_S%C4%83pt%C4%83m%C3%A2na_Patimilor

https://archive.org/details/deniile-din-saptamana-patimilor

&&&

Toacă la al şaptelea ceas din noapte şi începem Utrenia după obicei. După cei şase psalmi, Ectenia mare. La Dumnezeu este Domnul...

Troparul , glasul al 2-lea: Iosif cel cu bun chip de pe lemn luând prea curat trupul Tău, cu giulgiu curat înfăşurându-l şi cu miresme, în mormânt nou îngropându-l, l-a pus.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Când Te-ai pogorât la moarte, Cela ce eşti viaţa cea fără de moarte, atunci iadul l-ai omorât cu strălucirea Dumnezeirii. Și când ai înviat pe cei morţi din cele de de-subt, toate puterile cereşti au strigat: Dătătorule de viaţă, Hristoase, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Mironosiţelor femei, stând lângă mormânt, îngerul a strigat: Miresmele, morţilor sunt cuviincioase, iar Hristos putrejunii S-a arătat străin.

După aceasta, preoţi şi credincioşi aprind lumini de ceară curată şi se rânduiesc în jurul mesei, pe care se află aşezat Sfântul Epitaf. Urmează Catisma a 17-a, stările Prohodului, care se cântă dulce şi cu mare cuviinţă.

Stihurile scrise cu litere mici nu se cântă, ci se citesc în taină, înainte de fiecare tropar.

Starea întâia

Cădeşte preotul Epitaful, în chipul Crucii, altarul şi stranele; dacă sunt mai mulţi, cădeşte protosul.

Apoi, cântă rar întâiul **tropar**: glasul al 5-lea:

Ferice de cei ce-și păzesc neprihănită calea şi care urmează legea Domnului.

În mormânt, Viaţă, pus ai fost, Hristoase, şi s-au spăimântat Oştirile îngereşti, plecăciunea Ta cea multă proslăvind.

Ferice de cei ce păzesc învăţăturile Lui şi de cei ce-L caută cu toată inima.

Dar cum mori, Viaţă, şi cum şezi în mormânt ? Şi împărăţia morţii Tu o zdrobeşti, şi pe morţii cei din iad îi învii ?

Că aceia nu fac fărădelege, ci umblă în căile Lui.

Te mărim pe Tine, Iisuse Doamne, şi-ngroparea îţi cinstim şi patimile, că din stricăciune Tu ne-ai izbăvit.

Tu ai poruncit ca legiuirile Tale să fie păzite cu sfinţenie.

Cel ce-ai pus pământul cu măsuri, Hristoase, astăzi şezi în mic mormânt, Ziditorule, şi din gropi pe cei ce-au murit înviezi.

O, de s-ar îndrepta căile mele spre paza legiuirilor Tale.

Iisuse al meu, Împărat a toate, de ce vii la cei din iad, o, Hristosul meu ? Vrei să dezrobeşti pe neamul omenesc.

Atunci nu m-aş ruşina în faţa oricăreia din poruncile Tale.

Stăpânul a toate mort Se vede acum şi deşertătorul gropilor celor morţi Se încuie-n groapă nouă ca un om.

Ci Te-aşi lăuda cu inimă credincioasă, învăţând judecăţile Tale cele drepte.

În mormânt, Viaţă, pus ai fost, Hristoase, şi cu moartea Ta pe moarte o ai pierdut şi viață lumii Tu ai izvorât.

Legiuirilor Tale voi fi credincios, nu mă părăsi pentru totdeauna.

Cu cei răi, Hristoase, ca un răufăcător, socotit ai fost, dar ne-ai îndreptat pe toţi şi ne-ai scos din amăgirea celui rău.

Cum va păstra un tânăr curată calea sa ? Povăţuindu-se de cuvântul Tău.

Mai frumos cu chipul decât oamenii toţi, ca un om se vede mort şi fără de chip, Cel ce toată firea a-nfrumuseţat.

Cu toată inima mea Te-am căutat. Nu mă lăsa să mă abat de la poruncile Tale.

Iadul cum va răbda intrarea Ta, Doamne; şi cum nu se va zdrobi întunecându-se ? De-a luminii Tale fulgere orbind.

Primit-am cuvântul Tău în inima mea, ca să nu greşesc înaintea Ta.

Dulcea mea lumină şi mântuitoare, cum în groapă-ntunecoasă Tu Te-ai ascuns ? O, răbdare de nespus şi negrăit!

Binecuvântat eşti, Doamne, învaţă-mă legiuirile Tale.

Nici lumea de duhuri nu pricepe, Doamne, nici mulţimea fără de trup poate povesti taina îngropării Tale, neştiind.

Cu buzele mele am vestit toate hotărârile gurii Tale.

O, minuni străine! O, ce lucruri noi! Cel ce-mi dă suflare mie Se poartă mort, îngropat de mâinile lui Iosif.

Căci păzirea hotărârilor Tale îmi dă desfătare mai multă decât orice bogăţie.

În mormânt ai apus, dar de-al Tatălui sân nicicum nu Te-ai despărţit, Hristoase al meu. Acest lucru e străin şi nefiresc!

În poruncile Tale pătrunde cugetul meu şi ochii mei urmăresc poruncile Tale.

Întreaga făptură recunoaşte-n Tine; Împărat adevărat, pe pământ şi-n cer, deşi în mormânt Te-ncui, Hristoase al meu !

La legile Tale voi cugeta şi nu voi uita cuvintele Tale.

Tu în mormânt fiind pus, Ziditor Hristoase, temelia iadului s-a cutremurat şi-ale morţilor morminte s-au deschis.

Arată milă robului Tău şi voi trăi şi cuvintele Tale voi păzi.

Cela ce în palmă tot pământul ţine, sub pământ acum cu trupul Se află mort, slobozind pe morţii cei legaţi în iad.

Deschide ochii mei, ca să văd minunile din legea Ta.

Din stricare, Doamne, viaţa mea o ridici; căci murind acum, la cei morţi Te-ai pogorât şi ale iadului zăvoare le-ai zdrobit.

Nemernic sunt eu pe pământ. Nu ascunde de mine poruncile Tale.

Ca lumina-n sfeşnic, se ascunde acum sub pământ ca sub obroc, trupul Domnului şi din iad goneşte întunericul.

Însetat este sufletul meu pururea de dorul judecăţilor Tale.

Mulţimea de oştiri, cea duhovnicească, împreună cu Iosif şi Nicodim merg să-n-groape pe Cel ce e ne-ncăput.

Cercetat-ai pe mândrii, cei blestemaţi, care se abat de la poruncile Tale.

Murind Tu de voie, în mormânt ai fost pus; şi pe mine ce-am fost mort, Iisusul meu, de amara mea greşeală m-ai scăpat.

Ia de la mine ocara şi defăimarea, că învăţăturile Tale le-am păzit.

S-a schimbat făptura prin a Tale patimi, căci cu Tine-au pătimit toate câte sunt, Ţiitor a toate cunoscându-Te.

Zadarnic stau boierii şi mă clevetesc, că robul Tău se îndeletniceşte cu învăţăturile Tale.

Luând în pântece a vieţii Piatră, cel a toate mâncător, iadul, a vărsat pe toţi morţii ce din veac i-a înghiţit.
Desfătare îmi sunt învăţăturile Tale şi poruncile Tale sunt povăţuitorii mei.

În mormânt nou Te-au pus înnoind, Hristoase, firea oamenilor, prin învierea Ta, după cum se cade unui Dumnezeu.

Sufletul meu e aruncat la pământ. Ridică-mă după făgăduinţa Ta.

Pe pământ ai venit, pe Adam să-l mântui. Şi pe-acesta negăsind, jos Te-ai pogorât; pân-la iad, Stăpânul meu, l-ai căutat.
Căile mele Ţi-am mărturisit şi m-ai auzit. Învaţă-mă poruncile Tale.

Pământul de frică s-a mişcat, Cuvinte, şi luceafărul lumina sa şi-a ascuns, apunând a Ta lumină sub pământ.

Fă-mă să pricep calea legiuirilor Tale şi la minunile Tale voi căuta.

Ca un om, ai murit de-a Ta voie, Doamne; dar ca Dumnezeu pe morţi din gropi ai sculat şi din întunericul păcatelor.

Întristarea istoveşte sufletul meu. Întăreşte-mă după cuvântul Tău.

Vărsând râu de lacrimi peste Tine, Doamne, cea curată ca o Maică a glăsuit: Oare cum Te voi îngropa, Fiul meu?

Depărtează de la mine calea minciunii şi dăruieşte-mi să urmez legea Ta.

Ca grăunţul de grâu, ce-ncolţeşte-n pământ, spic aducător de rod nouă Te-ai făcut, înviind pe toţi urmaşii lui Adam.

Calea adevărului mi-am ales şi judecăţile Tale nu le-am uitat.

Sub pământ Te-ai ascuns ca un soare, acum, şi-ntr-a morţii noapte neagră Te-ai învelit; ci răsari, Hristosul meu, mai strălucit!

Lipitu-m-am de învăţăturile Tale. Nu mă lăsa, Doamne, să fiu ruşinat.

Cum ascunde luna faţa sa de soare, aşa groapa Te-a ascuns şi pe Tine-acum, Cel ce prin trupească moarte ai apus.

Pe calea poruncilor Tale voi alerga, că prin ele ai desfătat inima mea.
Iisus, Viaţa, gustând moartea acum, pe toţi oamenii de moarte i-a izbăvit şi viaţa tuturor le-a dăruit.

Învaţă-mă, Doamne calea legiuirilor Tale şi mă voi ţinea pururea de ea.

Pe întâiul Adam, prin păcat omorât, la viață ridicându-l cu moartea Ta, Adam nou în trup Te-ai arătat acum.

Dă-mi pricepere să înţeleg legea Ta şi o voi păzi cu toată inima mea.

Cereştile cete, mort întins, pentru noi, Te-au văzut, Stăpânul meu, şi s-au spăimântat şi cu aripile s-au acoperit.

Povățuiește-mă pe calea poruncilor Tale, căci aceasta e dorirea mea.

Pogorându-Te mort, de pe lemn, Cuvinte, Iosif cel cu bun chip Te pune-n mormânt; ci-nviază, Doamne, mântuind pe toţi.

Pleacă inima mea la învăţăturile Tale, iar nu la doriri de câştig.

Bucurie, Doamne, fiind îngerilor, întristare lor acum le-ai pricinuit cu trup mort ca pe un om, văzându-Te.

Abate ochii mei de la deşertăciuni şi mă învioreazã în căile Tale.

Suind Tu pe Cruce, împreună ai suit şi pe muritorii vii; iar stând sub pământ, ai sculat de-acolo pe cei adormiţi.

Împlineşte făgăduinţa dată robului Tău, pentru frica ce o am înaintea Ta.

Ca un leu, Tu Doamne, adormind cu trupul, ca un pui de leu Te scoli, Cela ce ai fost mort, lepădând şi bătrâneţea trupului.

Depărtează de la mine ocara mea, ce mă întristează, că judecăţile Tale sunt bune.

Cela ce din coasta lui Adam cel dintâi pe strămoş ai plăsmuit, eşti-n coastă-mpuns şi izvor curăţitor ne izvorăşti.

Iată am dorit să împlinesc poruncile Tale învioreazã-mă cu dreptutea Ta.

Se-njunghia în taină mai-nainte mielul, iar acum Tu, pătimind, fără să cârteşti, eşti făţiş junghiat şi firea curăţeşti.

Să vină peste mine mila Ta, Doamne, şi mântuirea Ta după făgăduinţa Ta.

Cine dar va spune chipul groaznic şi nou? Cel ce stăpâneşte toate făpturile pătimeşte azi şi moare pentru noi.

Și voi da răspuns celor ce mă urăsc, căci nădăjduiesc în cuvântul Tău.

Cuprinzându-i spaima, au strigat îngerii: Cum Se vede mort Stăpânul vieţii. Şi de ce-n mormânt Se-ncuie Dumnezeu ?

Nu lua de tot cuvântul adevărului din gura mea, căci judecăţile Tale sunt nădejdea mea.

Din coasta Ta, Doamne, cea însuliţată, izvorăşti mie viață, prin viața Ta, şi mă înnoieşti şi să mă viezi cu ea.

Păzi-voi, legea Ta pururea, în veac și în veacul vcacului.

Răstignit pe Cruce, ai chemat pe oameni, iar curată coasta Ta împungându-se, tuturor iertare dai, Iisusul meu.

Umbla-voi întru lărgime, căci poruncile Tale am căutat.

Cel cu chip cuvios Te găteşte-ngrozit şi Te-ngroapă, ca pe-un mort, cu smerenie, de-ngroparea Ta înfricoşându-se.

Înaintea regilor voi spune învăţătura Ta și nu mă voi ruşina.

Sub pământ, de voie, pogorând ca un mort, Tu ridici de pe pământ, Hristoase, la cer pe cei care de-acolo au fost căzuţi.

Desfăta-mă-voi întru poruncile Tale, pentru că foarte, foarte-mi sunt iubite.

Deşi Te-ai văzut mort, dar eşti viu Dumnezeu şi ridici de pe pământ, Hristoase, la cer, pe cei care de acolo au fost căzuţi.

Ridica-voi mâinile mele la poruncile Tale, pe care le iubesc şi la legile Tale voi cugeta.

Deşi Te-ai văzut mort, dar eşti viu Dumnezeu şi pe oamenii cei morţi, pe toţi, înviezi, omorând de tot pe al meu omorâtor.

Adu-Ţi aminte de cuvântul dat robului Tău, în care mi-ai poruncit să nădăjduiesc.

O, ce bucurie, ce dulceaţă multă, a fost ceea ce-a umplut pe toţi cei din iad, strălucind lumina Ta-n-adâncul lui.

Aceasta mă mângâie la vreme de necaz, căci cuvântul Tău îmi va da viață.

Îngroparea-Ţi laud, patimilor mă închin; şi puterea îţi măresc, Milostivule, prin care de patimi am fost dezlegat.

Cei mândri m-au batjocorit peste măsură, dar de la legea Ta nu m-au abătut.

Asupra Ta, Doamne, sabie s-a ascuţit şi-a puternicului sabie s-a tocit, iar cea din Eden se biruieşte-acum.

Adusu-mi-am aminte de judecăţile Tale cele din veac şi m-am mângâiat, Doamne.

Văzând mieluşeaua pe al său Miel junghiat, doborâtă de dureri striga şi-ndemna, ca şi turma să se tânguie cu ea.

Mâhnirea mă cuprinde când văd pe cei răi care părăsesc legea Ta.

În mormânt de Te-ngropi şi în iad de pogori, dar mormintele, Iisuse, le-ai deşertat şi întregul iad, Hristoase, l-ai golit.

Învăţăturile Tale crau cântarele mele prin locurile pribegiei mele.

De-a Ta voie, Doamne, pogorând sub pământ, pe toţi oamenii din moarte i-ai înviat şi la slava Tatălui i-ai înălțat.

Și noaptea îmi aduceam aminte de numele Tău şi păzeam legea Ta, Doamne.

Unul din Treime, cu trupul, pentru noi, defăimată moarte rabdă, binevoind; se cutremură şi soare şi pământ.
Aceasta se petrecea cu mine, pentru că păzesc; poruncile Tale.

Urmaşii lui Iuda, din izvor adăpaţi şi cu mană săturaţi demult, în pustiu, în mormânt îl pun pe Hrănitorul lor.

Zis-am: Partea mea, Doamne, e să păzesc poruncile Tale.

Ca un vinovat, stă Cel prea drept la Pilat şi la moartea cea nedreaptă e osândit şi Judecătoru-i răstignit pe lemn.

Din toată inima mea mă rog feţei Tale, miluieşte-mă după cuvântul Tău.

Îngâmfat Israil, ucigaşe popor! Pentru ce pe Baraba, pătimaş, slobozi, iar pe Domnul pentru ce îl răstigneşti ?

Cerceta-tu-mi-am cărările mele și mi-am îndreptat paşii spre învăţăturile Tale.

Plăsmuind pe Adam din pământ, cu mâna, pentru dânsul Te-ai făcut om firesc în trup şi de bunăvoia Ta Te-ai răstignit.

Grăbitu-m-am şi n-am pregetat să împlinesc poruncile Tale.

Ascultând, Cuvinte, de al Tău Părinte, pân-la iadu-ngrozitor Tu Te-ai pogorât, înviind tot neamul muritorilor.

Lațurile celor răi m-au vânat, dar legea Ta n-am uitat.

Vai, Lumina lumii! Vai, a mea Lumină! O, Iisusul meu! O, Fiule prea dorit! Cu amar, striga Fecioara şi jelea.

La miezul nopţii m-am sculat să Te slăvesc, pentru Judecățile Tale cele drepte.

Pizmătăreț popor, ucigaş blestemat! Ruşinează-te măcar, înviind Hristos, de mahrama şi de giulgiurile Lui.

Părtaş sunt cu cei ce se tem de Tine şi cu cei ce păzesc poruncile Tale.

Vino, necurate, ucigaş ucenic, şi pricina răutăţii arată-mi-o; pentru ce-ai ajuns tu pe Hristos să-L vinzi ?

De mila Ta, Doamne, e plin pământul, învaţă-mă să păzesc poruncile Tale.

Iubitor de oameni Te prefaci, nebune, orb, nemernic, ne-mpăcat, vânzătorule; tu, ce mirul ai voit să-l vinzi pe bani.

Făcut-ai bine robului Tău, după făgăduinţa Ta, Doamne.

Cu ce preţ vândut-ai Sfântul mir cel ceresc? Sau ce vrednic de potriva lui ai primit? Nebunie aflaşi, prea blestemat satan!

Învață-mă bună pricepere şi înţelepciunea, căci cred în poruncile Tale.

De iubeşti săracii şi mâhnit eşti de mir ce se varsă, curăţind suflet păcătos, cum pe aur, pe Luminătorul, vinzi?

Înainte de a suferi, am păcătuit, dar acum păzesc cuvântul Tău.

O, Cuvinte, Doamne, a mea bucurie, îngroparea-Ţi de trei zile cum voi răbda ? Mi se rupe inima ca unei maici.

Bun şi binefăcător ești Doamne. Învaţă-mă legile Tale.

Cine-mi va da apă şi izvor de lacrimi, ca să plâng pe Iisus, dulcele meu Fiu ? A strigat Fecioara, Maica Domnului.

Trufaşii născocesc minciuni împotriva mea, eu însă cu toată inima păzesc poruncile Tale.

O, munţi şi vâlcele, şi mulţimi de oameni, tânguiţi-vă şi plângeţi cu mine toţi şi jeliţi cu Maica Domnului ceresc!

Inima lor e nesimţitoare ca seul, iar eu mă mângâi cu legea Ta.

Când am să te mai văd, Veşnică Lumină, bucuria şi dulceaţa sufletului? A strigat Fecioara, tânguindu-se.

Bine că m-ai smerit, căci m-ai învăţat să păzesc legea Ta.

Deşi ca o piatră, tare şi tăioasă, ai primit a Te tăia; dar ne-ai izvorât râu de viață vie, Veşnice Izvor.
Mai scumpă este gurii mele legea decât mii de comori de aur şi de argint.

Ca dintr-o fântână, din îndoitul râu, ce din coasta Ta a curs, noi ne adăpăm şi Viaţa veşnică o moştenim.

Slavă Ţie, Atotputernice Doamne, slavă Ţie.

Voind Tu, Cuvinte, în mormânt Te-ai văzut; dar eşti viu şi scoli din morţi, după cum ai spus, cu-nvierea Ta, Mântuitorule.

Slavă Tatălui şi Fiului și Sfântului Duh.

Te cântăm, Cuvinte, Doamne al tuturor, împreună şi cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt şi-ngroparea Ta cea sfântă proslăvim.

Şi acum și pururea și în vecii vecilor, Amin.

Fericimu-Te toţi, Maica lui Dumnezeu, şi-ngroparea de trei zile noi o cinstim a Fiului tău şi-al nostru Dumnezeu.

Se repetă troparul întâi: În mormânt, Viaţă, pus ai fost, Hristoase, şi s-au spăimântat Oştirile îngereşti, plecăciunea Ta cea multă proslăvind.

Urmează Ectenia mică şi Ecfonisul: Că s-a binecuvântat numele Tău şi s-a prea mărit împărăţia Ta, a Tatălui şi a Fiului și a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor, Amin.

Starea a doua

Cădeşte al doilea preot, când sunt mai mulţi preoţi, la fel ca la starea întâia; sau singur preotul. Apoi, începe rar şi cu glas lin:

Glasul al 5-lea:

Mâinile Tale m-au făcut şi m-au zidit, înţelepțeşte-mă, şi voi învăţa poruncile Tale.

Cuvine-se, dar, să cădem la Tine, Ziditorul, cela ce pe Cruce mâinile Ţi-ai întins şi-ai zdrobit de tot puterea celui rău.

Cei ce se tem de Tine se bucură când mă văd, căci în făgăduinţele Tale nădăjduiesc.

Cuvine-se, dar, să-Ţi dăm slavă Atoate Ziditorul, căci din patimi Tu ne-ai scos, prin patima Ta, şi din stricăciune toţi ne-am izbăvit.

Cunoscut-am, Doamne, că judecăţile Tale sunt drepte şi că după dreptate m-ai pedepsit.

Soarele-a apus, iar pământul s-a clintit, Cuvinte, apunând Tu, ne-nseratul soare, Hristos, şi cu trupul în mormânt punându-Te.

Fie dar mila Ta mângâierea mea, precum ai făgăduit robului Tău.

Somn învietor în mormânt dormind, Hristoase Doamne, din cel greu somn al păcatului ai sculat întreg neamul omenesc cel păcătos.

Să vină peste mine îndurările Tale şi voi trăi, văci legea Ta este mângâierea mea.

Una-ntre femei Te-am născut Fiu, fără de durere; dar acum sufăr dureri, prin patima Ta, cea Curată mult jelindu-se, zicea.

Ruşinaţi să fie trufaşii ce fără vină mă apasă, căci învăţăturile Tale le cercetez.

Sus văzându-Te, de Părinte nedespărţit, Doamne, iar jos cu trupul mort, sub pământ fiind, serafimii s-au înfricoşat acum.

Să se întoarcă la mine cei ce se tem de Tine şi cei ce cunosc învăţăturile Tale.

Răstignindu-Te, s-a rupt tâmpla templului prin mijloc şi şi-ascund luminătorii lumina lor, sub pământ Tu, Soare, ascunzându-Te.

Fie inima mea fără prihană sub povaţa poruncilor Tale, ca să nu fiu rușinat.

Cela ce cu-n semn a făcut la început pământul, azi apune sub pământ, ca un muritor; îngrozeşte-te de-aceasta, cerule!

Sufletul mi se istoveşte în aşteptarea ajutorului Tău, dar în făgăduinţa Ta nădăjduiesc mereu.

Sub pământ apui Cela ce-ai făcut pe om cu mâna, ca pe oameni să-i înalţi din căderea lor, cu puterea Ta atotputernică.

Păienjenitu-mi-s-au ochii aşteptând făgăduinţa Ţa, şi-mi zic: Când oare mă voi mângâia ?

Veniţi să cântăm lui Hristos Cel mort plâns sfânt cu jale, ca femeile, ce mir au adus atunci, s-auzim cu ele: Bucuraţi-vă!

Ajuns-am ca o piele pusă la fum, dar legile Tale nu le-am uitat.

Nesecat mir eşti, Cuvinte Doamne; pentru-aceea şi femeile mir Ţi-aduc, Celui viu, ca unui mort şi îngropat.

Câte sunt oare zilele robului Tău când vei osândi oare pe prigonitorii mei?

Cu-ngroparea Ta ai zdrobit de tot iadul, Hristoase, şi cu moartea Ta pe moarte ai omorât şi din stricăciune lumea mântuieşti.

Spusu-mi-au călcătorii de lege bârfeli dar nu sunt ca legea Ta, Doamne.

Râu de viață eşti ce din Tatăl curgi, înţelepciune, iar în groapă apunând, viață dăruieşti celor din adâncurile iadului.

Toate poruncile Tale sunt adevăr. Ajută-mi. Că pe nedrept sunt prigonit!

Ca să înnoiesc firea oamenilor cea zdrobită, Eu cu moartea Mi-am rănit trupul Meu, voind; deci jelind nu-ţi bate pieptul, Maica Mea.

Puţin de nu m-au şters de pe pământ, dar poruncile tale nu le-am părăsit.

Sub pământ apui, Cel ce eşti luceafăr al dreptăţii, şi pe morţi i-ai ridicat, ca dintr-un somn greu, alungând din iad tot întunericul.

Dăruieşte-mi viață după mila Ta şi învăţăturile Tale voi păzi.

Bob cu două firi: Dătătorul de viață, astăzi, în adânc pământ, cu lacrimi, se seamănă; însă răsărind lumea va bucura.

Pentru vecie, Doamne, cuvântul Tău a întărit cerurile.

S-a temut Adam, Dumnezeu umblând în Rai atunci, iar acum s-a bucurat c-ai venit la iad; căci căzând atunci, acum s-a ridicat.

Tu ai întemeiat pământul şi adevărul Tău rămâne din neam în neam.

Maica Ta acum varsă râuri de lacrimi, Hristoase, şi-a strigat, când Te-a văzut cu trupu-n mormânt: Înviază, Fiule, precum ai spus!

Din porunca Ta până azi toate se ţin, că toate sunt slugile Tale.

Iosif Te-a ascuns, cu evlavie, în groapă nouă; şi cântări dumnezeieşti, de-ngroparea Ta, Ţi-a cântat, cu lacrimi împletindu-le.

De n-ar fi fost legea Ta mângâierea mea, aş fi pierit în necazurile mele.

Doamne, Maica Ta, pironit văzându-Te pe Cruce, de amară întristare, sufletul ei s-a pătruns de cuie şi de sabie.

Niciodată nu voi uita poruncile Tale, căci prin ele îmi dai viață.

Maica Ta, văzând adăparea Ta cu fiere, Doamne, Cel ce eşti dulceaţa lumii noastre întregi, faţa ei cu amare lacrimi a udat.

Al Tău sunt eu, mântuieşte-mă, că poruncile Tale am căutat.

Rău m-am întristat şi rărunchii mi se rup, Cuvinte, junghierea Ta nedreaptă văzându-o, zis-a Preacurata, tânguindu-se.

Necredincioşii mă pândesc să mă piardă, iar eu cercetez învăţăturile.

Cum am să-ţi închid ochii dulci şi-a Tale buze, Doamne, şi cum dar ca pe un mort Te voi îngropa? A strigat Iosif, înfiorându-se.

La toată desăvârşirea am văzut sfârşit, numai porunca Ta sfârșit nu are.

Jalnice cântări Iosif şi cu Nicodim cântă lui Hristos ce S-a-ngropat, acum, în mormânt şi cu dânşii cântă Cetele cereşti.

Cât am iubit legea Ta, Doamne! Toată ziua ea-i gândirea mea.

Sub pământ apui Tu, Hristoase, Soare al dreptăţii; deci şi luna, Maica Ta, care Te-a născut, de dureri se stinge, nevăzându-Te.

Căci mă face mai înţelept decât vrăjmaşii mei şi niciodată nu mă părăseşte.

Iadul s-a-ngrozit dătătorule de viață, Doamne, când prădată şi-a văzut bogăţia lui şi-nviați pe morţii cei legaţi din veac.

Ajuns-am mai înţelept decât toţi învăţaţii mei, pentru că învăţăturile Tale sunt gândirea mea.

Soare luminos după noapte străluceşte, Doamne; iar Tu, după moartea Ta, străluceşti mai mult, înviind din groapă ca un Dumnezeu.

Mai priceput decât cei bătrâni am ajuns, pentru că păzesc poruncile Tale.

Ziditorule, primindu-Te în sân pământul s-a clintit de frica Ta, Preaputernice, şi pe morţi cutremurul i-a deşteptat.

De la toată calea rea am oprit picioarele mele, ca să urmez cuvintele Tale.

O, Hristosul meu! Iosif şi Nicodim cu miruri, într-un chip deosebit, acum Te gătesc strigând: O, pământe-nfricoşează-te!

De la judecăţile Tale nu m-am abătut, că Tu eşti învăţătorul meu.

Doamne, ai apus şi cu Tine-a soarelui lumină; iar făptura de cutremur cuprins-a fost, Făcător al tuturor vestindu-Te.

Cât de dulci sunt cuvintele Tale pentru gâtlejul meu! Pentru gura mea ele-s mai dulci decât mierea.

Piatra cea din unghiu o acoperă piatră tăiată şi pe Domnul pune-n groapă un muritor. Înfioară-te de-acuma, tu, pământ !

Poruncile Tale mă fac mai priceput, pentru aceea am urât toată calea cea mincinoasă.

Vezi-ne aici: ucenicul cel iubit şi Maica, şi cu dulce glas răspunde-ne, Fiule! A strigat curata, cu amar plângând.

Cuvântul Tău e făclie picioarelor mele şi lumină pentru cărările mele.

Tu, ca Cel ce eşti de viață dătător, Cuvinte, pe iudei nu l-ai ucis, fiind răstignit; ba chiar şi pe morţii lor îi înviezi.

Jurat-am să păzesc judecăţile Tale cele drepte şi mă voi ține de jurământul meu.

Nici chip ai avut, nici frumuseţe, când pătimeai, Doamne; dar mai mult ai strălucit, când ai înviat, şi cu sfinte raze ne-ai înfrumuseţat.

Întristat sunt peste măsură, Doamne, viază-mă după cuvântul Tău.

Ai apus în trup, sub pământ, nestinsule Luceafăr; şi aceasta neputând vedea soarele, în miazăzi el s-a întunecat.

Binevoieşte, Doamne a primi jertfa de bunăvoie a gurii mele şi mă învață judecăţile Tale.

Luna, soarele se întunecă-mpreună, Doamne, şi robi binevoitori Ţi s-au arătat şi în mantii negre s-au înveșmântat.

Sufletul mi-i pururea în primejdie, dar legea Ta n-am uitat.

Chiar de-ai şi murit, dar sutaşul Dumnezeu Te ştie; iar eu cum Te-oi pipăi, Dumnezeul meu, mă cutremur, a strigat cel cu bun chip.

Cei nelegiuiţi curse mi-au întins, dar de la poruncile Tale n-am rătăcit.

A dormit Adam şi din coasta lui îşi scoase moarte; Tu dormind acum, Cuvinte al lui Dumnezeu, lumii viață izvorăşti din coasta Ta.

Moştenit-am pe vecie învăţăturile Tale, că ele-s bucuria inimii mele.

Ai dormit puţin şi-ai dat viaţă la cei morţi, Hristoase, şi-nviind ai înviat pe cei adormiţi, ce din veacuri adormise, Bunule.

Pus-am gând în inima mea să păzesc poruncile Tale, că aceasta aduce răsplata veşnică.

De ai şi murit, dar ai dat vinul de mântuire, viţă, care izvorăşti viață tuturor; patima şi Crucea Ta Ţi le slăvesc.

Născocirile omeneşti le urăsc, iar legea Ta o iubesc.

Cum au suferit cereştile cete îndrăzneala celor ce Te-au răstignit, Dumnezeule, când Te văd gol, sângerat şi osândit ?

Tu eşti adăpostul și scutul meu și în cuvântul Tău nădăjduiesc eu.

O, neam iudeu îndărătnic, ce-ai primit arvuna! Cunoscut-ai ridicarea Bisericii; pentru ce dar pe Hristos L-ai osândit ?

Depărtaţi-vă de la mine cei nelegiuiţi, că voi păzi poruncile Dumnezeului meu.

În batjocură tu îmbraci pe Împodobitorul, care cerul a-ntărit şi-a-mpodobit tot pământul, într-un chip prea minunat.

Sprijineşte-mă după cuvântul Tău, ca să trăiesc, şi nu lăsa să fiu ruşinat în nădejdea mea.

Ca un pelican Te-ai rănit în coasta Ta, Cuvinte; şi-ai dat viață l-ai Tăi fii, care au murit, răspândind asupra lor izvoare vii.

Ajută-mi şi mă voi mântui şi pururea voi lua aminte de legile Tale.

Oarecând, Navi opri soarele, zdrobind duşmanii; iar Tu, Soare, ascunzându-Ţi lumina Ta, ai zdrobit pe-al iadului stăpânitor.

Dispreţuit-ai pe toți cei ce se depărtează de legea Ta, că nesocotirile lor sunt mincinoase.

Nu te-ai despărţit de-al Părintelui sân, Milostive; chiar să fii om muritor ai binevoit şi în iad, Hristosul meu, Te-ai pogorât.

Cu zgura ai măturat pe cei răi de pe pământ, de aceea am iubit învăţăturile Tale.

Tins fiind pe lemn, Cel ce spânzuri pământul pe ape, în pământ, fără suflare, acum pogori; care lucru nerăbdându-l, tremură.

De frica Ta mi se încrâncenă carnea şi mă tem de judecăţile Tale.

Vai, o, Fiul meu! Preacurata jeleşte şi zice: Că pe care-L aşteptam, ca pe-un împărat, osândit acum pe Cruce îl privesc!

Făcut-am judecată şi dreptate, nu mă da celor ce-mi fac strâmbătate.

Astfel mi-a vestit Gavriil, venind din cer la mine: el mi-a spus că-mpărăţia Fiului meu este o împărăţie veşnică.

Ia sub ocrotirea Ta binele robului Tău, ca să nu mă nedreptăţească cei mândri.

Vai, s-a împlinit a lui Simeon proorocie, că prin inima mea sabie a trecut; o, Emanuile, Cel ce eşti cu noi!

Ochii mi se sting, aşteptând mântuirea Ta şi dreptatea ce mi-ai făgăduit.

O, iudeilor! Ruşinaţi-vă măcar de morţii înviaţi de Dătătorul vieţii lor, Cel pe care, pizmătăreţ, L-aţi ucis.

Fă milă cu robul Tău după bunătatea Ta și mă învaţă legiuirile Tale.

S-a cutremurat şi lumina soarele şi-a stins-o, când în groapă Te-a văzut neînsufleţit; nevăzuta mea lumină, Bunule!

Robul Tău sunt eu înțelepțeşte-mă ca să pricep învăţăturile Tale.

Cu amar plângea prea curata Maica Ta, Cuvinte, când pe Tine Te-a văzut acum în mormânt; ne-nceput şi negrăite Dumnezeu!

Venit-a vremea să lucreze Domnul, că oamenii au stricat legea Ta.

Maica Precista omorârea Ta văzând, Hristoase, cu adânc-amărăciune, Ţie-Ţi grăia: Să nu zăboveşti, Viaţă, între morţi!

Eu însă am iubit poruncile Tale, mai mult decât aurul şi pietrele scumpe.

Iadul cel cumplit tremura, când Te-a văzut pe Tine, veşnic soare al măririi, Hristosul meu, şi în grab-a dat din el pe cei legaţi.

De aceea la învăţăturile Tale am alergat şi toată calea nedreaptă am urât.

Ce privelişte mare şi grozav acum se vede; căci al vieţii dătător moarte-a suferit, voind El să dea viață tuturor!

Minunate-s învăţăturile Tale; De aceea le cercetează sufletul meu.

Coasta Ţi-au împuns, Mâinile Ţi-au pironit, Stăpâne; şi cu rana Ta din coastă ai vindecat ne-nfrânarea mâinilor strămoşilor.

Descoperirea cuvintelor Tale luminează şi dă înţelepciune celor nevinovaţi.

Oarecând jelea toată casa pe fiul Rahilei; iar acum pe al Fecioarei, Fiu îl jelesc, Maica Lui şi ceata ucenicilor.

Gura mea am deschis şi am suspinat, că de poruncile Tale sunt însetat.

Palme şi loviri s-au dat lui Hristos peste faţă, Celui ce cu mâna Sa pe om plăsmui, şi-a zdrobit cu totul ale fiarei fălci.

Glasul meu auzi-l, Doamne, cu judecata Ta mă viază.

Toţi cei credincioşi, cu-ngroparea Ta scăpaţi de moarte, îţi cinstim, Hristoase-al nostru, cu laude răstignirea şi-ngroparea Ta acum.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cel făr-de-nceput Veşnice Părinte, Fiu şi Duh Sfânt, întăreşte stăpânirea-mpăraţilor împotriva duşmanilor, ca un bun.

Şi acum şi pururea, şi în vecii vecilor, Amin.

Ceea ce-ai născut, prea curată Fecioară, viaţa, potoleşte dezbinarea-n Biserică şi dă pace, ca o bună, tuturor.

Se repetă troparul întâi: Cuvine-se, dar, să cădem la Tine, Ziditorul, Cela ce pe Cruce mâinile Ți-ai întins şi-ai zdrobit de tot puterea celui rău.

Urmează Ectenia mică şi Ecfonisul: Că sfânt eşti Dumnezeul nostru, Cel ce Te odihneşti pe scaunul măririi cel de Heruvimi, şi Ţie mărire îţi înălţăm, împreună şi Părintelui Tău Cel fără de început şi prea Sfântului şi bunului şi de viață Făcătorului Tău Duh, acum şi pururea, şi în vecii vecilor, Amin.

Starea a treia

Cădeşte al treilea preot; sau singur preotul, dacă e numai unul. După aceea, începe cu glas dulce şi sfântă cuviinţă cântarea.

Glasul al 3-lea:

Caută spre mine şi mă miluieşte, cum cauţi spre cei ce iubesc numele Tău.

Neamurile toate laudă-ngropării Ţi-aduc, Hristoase al meu.

Întăreşte paşii mei să urmeze cuvântul Tău şi să nu mă stăpânească nici o fără-delege.

Arimateanul jalnic Te pogoară şi-n mormânt Te-ngroapă.

Izbăveşte-mă de clevetirea oamenilor şi voi păzi poruncile Tale.

De mir purtătoare, mir Ţie, Hristoase, Ţi-aduc cu sârguinţă.

Fă să strălucească fața Ta peste robul Tău şi mă învaţă legiuirile Tale.

Vino-ntreagă fire, psalmi de îngropare lui Hristos să-I aducem.

Râuri de apă varsă ochii mei, pentru că nu se păzeşte legea Ta.

Pe cel viu cu miruri, ca pe-un mort, să-L ungem cu mironosiţele.

Drept eşti Tu, Doamne, şi drepte sunt judecăţile Tale.

Fericite Iosif ! Trupul ce dă viaţă, al lui Hristos, îngroapă.

Învăţăturile Tale sunt drepte şi întru totul prea adevărate.

Cei hrăniţi cu mană lovesc cu piciorul în Binefăcătorul.

Topitu-m-am de râvnire, văzând că vrăjmaşii Tăi nesocotesc învăţăturile Tale.

Cei hrăniţi cu mană, oţet şi cu fiere Ţi-aduc, Hristoase al meu.

Cuvântul Tău e lămurit şi curat şi robul Tău l-a iubit şi l-a preţuit.

O, ce nebunie! Pe Hristos omoară cei ce-au ucis pe profeţi.

Mic şi neluat în seamă am fost, dar legile Tale nu le-am uitat.

Ca rob făr-de minte, a trădat Iuda pe-Adâncu-nţelepciunii.

Dreptatea Ta e dreptate ta veac şi legea Ta e adevărul curat.

Rob ajunge-acuma vicleanul de Iuda, cel ce-a vândut pe Domnul.

Necazuri şi nevoi de mă împresoară, poruncile Tale sunt mângâierea mea.

Zis-a înţeleptul: Groap-adâncă este gâtlejul iudeilor.

Dreptatea învăţăturilor Tale e veşnică, dă-mi înţelepciune şi voi trăi.

La viclenii iudei, căile lor strâmbe curse şi ciulini sunt.

Chematu-Te-am din toată iuima mea, auzi-mă, Doamne, şi voi păzi aşezămintele Tale.

Iosif şi Nicodim pe Domnul îngroapă, cu toată cuviinţa.

Către Tine am strigat, mântuieşte-mă şi voi urma legiuirile Tale.

Slavă Ţie, Doamne, cel ce dai viață şi-n iad puternic pogori.

Până nu răsar zorile Te chem, căci în cuvântul Tău nădăjduiesc.

Maica prea curata se jelea, Cuvinte, pe Tine mort văzându-Te.

Înainte de straja dimineţii deschid ochii mei, ca să-i adâncesc în învăţăturile Tale.

Primăvară dulce, Fiul meu prea dulce, frumuseţea unde Ţi-a apus?

Auzi, Doamne, glasul meu, după bunătatea Ta şi după voinţa Ta dăruieşte-mi via-ță.

Plângere pornit-a Maica prea curata, când ai murit, Cuvinte.

Apropiatu-s-au cei ce cugeta vicleşuguri şi de la legea Ta s-au depărtat.

Vin cu mir, să-L ungă, de mir purtătoare, pe Hristos, mirul ceresc.

Aproape eşti Tu, Doamne, şi toate poruncile Tale sunt adevăr.

Cu moartea pe moarte o omori Tu, Doamne, cu sfânta Ta putere.

De la început învăţăturile Tale le-am cunoscut, că pe totdeauna le-ai întemeiat.

Piere-amăgitorul, scapă amăgitul cu-nţelepciunea-Ţi, Doamne.

Vezi strâmtoarea mea şi mă izbăveşte, că legea Ta n-am uitat.

Cade vânzătorul în fundul gheenei, în groapa stricăciunii.

Ia-mi partea şi mă apără; după cuvântul Tău mă înviorează.

Curse şi ciulini sunt căile lui Iuda, celui nebun şi viclean.

Departe, este mântuirea de cei păcătoşi, că poveţele Tale n-au căutat.

Pier răstignitorii, Împărate-a-toate, dumnezeiescule Fiu.

Multe-s îndurările Tale, Doamne, dăruieşte-mi viaţă, după îngăduinţele Tale.

Toţi pier, împreună, în groapa pierzării, bărbaţii sângiurilor.

Mulţi sunt cei care mă prigonesc și mă necăjesc, dar de la învăţăturile Tale nu m-am abătut.

Fiule din Tatăl, împărat a toate, cum ai primit patima?

Văzut-am pe vânzătorii ticăloşi și m-am scârbit căci cuvintele Tale nu le păzesc.

Maica, mieluşeaua, Mielul ei pe Cruce văzându-L, s-a tânguit.

Vezi, cât iubesc poveţele Tale, Doamne, viază-mă după bunătatea Ta.

Trupul ce dă viață Iosif îl îngroapă-mpreună cu Nicodim.

Adevărul e temelia cuvintelor Tale şi toată hotărârea judecăţilor Tale e veşnică.

Mult înlăcrimată a strigat Fecioara, rărunchii pătrunzându-şi (străpunsă de durere).

Boierii mă prigonesc în zadar, că numai de judecăţile Tale mă tem.

O, a mea lumină, Fiul meu prea dulce, cum Te-ai ascuns în groapă?
Bucuratu-m-am de cuvintele Tale, ca Cel ce dă de avuţie multă.

Nu mai plânge, Maică, pe Adam şi Eva; ca să-i slobod, Eu sufăr.

Minciuna o urăsc şi o dispreţuiesc, iar legea Ta o iubesc.

Fiul meu, slăvescu-Ţi înalta-ndurare prin care rabzi acestea.

De șapte ori în zi te laud, Doamne, pentru judecăţile Tale cele drepte.

Cu oţet şi fiere Te-au adăpat, Doamne, gustarea veche s-o strici.

Cei ce iubesc legea Ta de multă pace se vor bucura şi nimica nu-i va împiedica.

Te-ai suit pe Cruce, Cel ce altădată umbrişi poporul sub nor.

În ajutorul Tău, Doamne, nădăjduiesc şi poruncile Tale le îndeplinesc.

De mir purtătoare venind la a-Ta groapă Ţi-aduce-au, Doamne, miruri.

Sufletul meu urmează învăţăturile Tale şi le iubeşte mai presus de toate.

Scoală-Te-ndurate, şi pe noi ne scoate din a gheenei groapă!

Păzit-am, Doamne poruncile şi legile Tale şi toate căile mele sunt înaintea Ta.

Doamne, înviază, zice vărsând lacrimi Maica Ta ce Te-a născut.

Rugăciunea mea, Doamne, ajunge la Tine: înţelepţeşte-mă după făgăduinţa Ta.

Înviază-n grabă, alungând durerea curatei tale Maice!

La Tine să străbată cererea mea şi mă izbăveşte după cuvântul Tău.

Prinse-au fost de frică cereştile cete, când Te-au văzut mort, Doamne.

Laudă-Ţi vor roşii buzele mele, că m-ai învăţat poruncile Tale.

Iartă de greşale pe cei ce, cu frică, cinstesc a Tale patimi.

Limba mea va vesti cuvântul Tău, că toate poruncile Tale sunt drepte.

O, înfricoşată, străină vedere; pământul cum te-ascunde!

Să-mi vie mâna Ta. Doamne, în ajutor că poruncile Tale am ales.

Altădat-un Iosif Ţi-a slujit în fugă şi-acum Te-ngroapă altul.

Dorit-am, Doamne, mântuirea Ta și legea Ta e desfătarea mea.

Plânge, Te jeleşte prea curata-Ţi Maică, Tu fiind mort, Cuvinte.

Viu va fi sufletul meu și Te va lăuda şi judecăţile Tale vor ajuta mie.

Spaimă ia pe îngeri de grozava-Ţi moarte, o, Făcător a toate!

Rătăcit-am ca o oaie pierdută; caută pe robul Tău, că poruncile Tale nu le-am uitat.

Până-n zori, cu miruri Ţi-au stropit mormântul cele înţelepţite.

Caută spre mine. Doamne, şi mă mântuieşte.

Pace în Biserici, lumii mântuire prin Învierea-Ţi dă-ne!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

O, Treime Sfântă, Tată, Fiu şi Duh Sfânt, lumea mântuieşte.

Şi acum şi pururea, şi în vecii vecilor, Amin.

Robilor tăi, Maică, dă-le ca să vadă-nvierea (scularea) Fiului tău.

Se repetă troparul întâi: Neamurile toate laudă-ngropării Ţi-aduc, Hristoase al meu.

Şi îndată cântăm:

Binecuvântările Învierii

compunerea lui Petru Lampadarie

Glasul al 5-lea: Bine eşti cuvântat, Doamne, învaţă-ne pe noi îndreptările Tale.

Soborul îngeresc s-a mirat văzându-Te între cei morţi socotit fiind şi puterea morţii, Mântuitorule, stricând şi împreună cu Tine pe Adam sculând şi din iad pe toţi slobozindu-i.

Bine eşti cuvântat, Doamne, învaţă-ne pe noi îndreptările Tale.

Pentru ce miruri, prin milostivire, cu lacrimi o, uceniţe amestecaţi ? Îngerul cel ce a strălucit în mormânt, a zis mironosiţelor: Vedeţi voi groapa şi înţelegeţi, că Mântuitorul a înviat din mormânt.

Bine eşti cuvântat, Doamne, învaţă-ne pe noi îndreptările Tale.

Foarte de dimineaţă mironosiţele femei au alergat la groapa Ta, tânguindu-se; ci înaintea lor a stătut îngerul şi a zis: Vremea tânguirii (plângerii) a încetat, nu mai plângeţi, ci apostolilor spuneţi învierea.

Bine eşti cuvântat, Doamne, învaţă-ne pe noi îndreptările Tale.

Mironosiţele femei, cu miruri venind la groapa Ta, Mântuitorule, au plâns; iar îngerul către dânsele a grăit zicând: Pentru ce cu cei morţi pe Cel viu socotiţi? Căci ca un Dumnezeu a înviat din mormânt.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Închinămu-ne Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, Sfintei Treimi într-o fiinţă cu serafimii strigând: Sfânt, sfânt, sfânt eşti Doamne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe Dătătorul de viaţă născându-L, Fecioară, de păcat pe Adam l-ai mântuit şi bucuria Evei în locul întristării ai dăruit; şi pe cei căzuţi din viaţă i-a îndreptat la aceeaşi, Cel ce S-a întrupat din Tine, Dumnezeu şi om.

Aliluia! *(de trei ori)*

Ectenia cea mică şi acest Ecfonis: Că Tu eşti împăratul păcii, Hristoase Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Părintelui Tău Celui fără de început şi prea Sfântului şi bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Apoi cântăm **Sedelna** zilei, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Cu giulgiu curat şi cu miresme dumnezeieşti a uns prea curat trupul Tău Iosif, cerându-l la Pilat, şi l-a pus în mormânt nou. Pentru aceasta, mânecând mironosiţele femei, au strigat: Arată nouă, precum ai zis mai înainte, Hristoase, învierea Ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

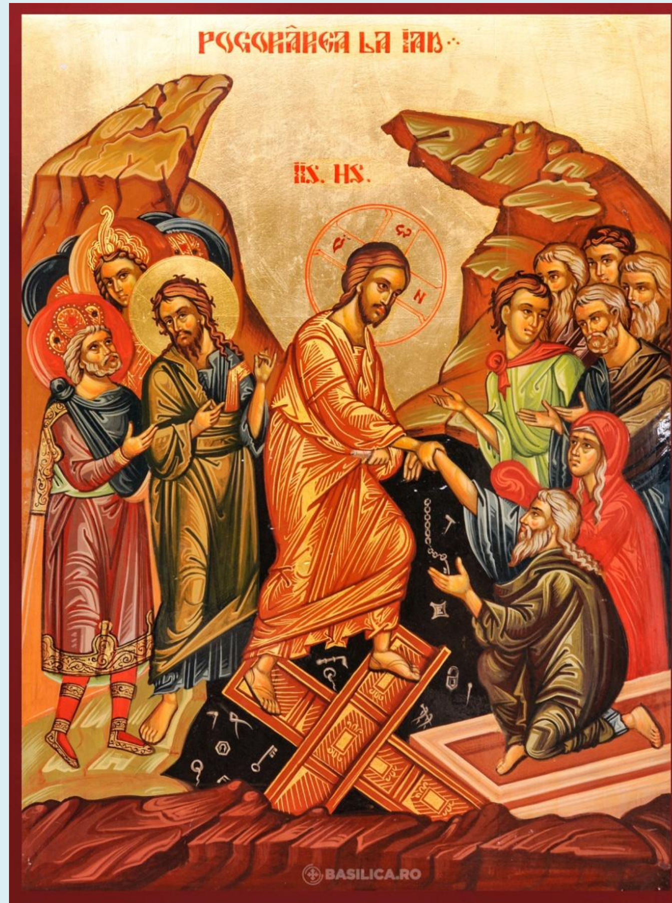
Altă **Sedelnă**, glas și podobie aceleaşi:

Spăimântatu-s-au Cetele îngerilor, văzând pe Cela ce şade în sânurile Tatălui, cum S-a pus în mormânt ca un mort, Cel nemuritor; pe care-L înconjoară Cetele îngereşti şi-L slăvesc împreună cu morţii cei din iad, ca pe un Făcător şi Domn.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul sâmbetei celei mari

Irmosul de două ori, iar troparele pe 12 şi iarăși Irmosul, în amândouă stranele, împreună.

Acest Canon de la Cântarea întâia până la a 6-a este facerea lui Marco monahul, episcopul Idruntului. Irmoasele sunt facerea unei femei ce o chema Casia. Iar de la a 6-a cântare până la sfârşit, facerea lui Chir Cosma.

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea

Irmos: Pe cel ce a acoperit cu valul mării oarecând pe gonaciul tiran, sub pământ L-au ascuns feciorii celor mântuiţi. Iar noi, ca fecioarele, să cântăm Domnului; căci cu slavă S-a prea slăvit.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Doamne, Dumnezeul meu cântare de petrecere şi laudă de îngropare voi cânta Ţie, celui ce mi-ai deschis intrările vieţii cu îngroparea Ta şi moartea şi iadul cu moartea ai omorât.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Sus pe scaun şi jos în mormânt, cunoscându-Te cele mai presus de lume şi cele de sub pământ, Mântuitorul meu, s-au cutremurat de moartea Ta; că mai presus de gând Te-ai văzut mort, începătorule al vieţii.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Ca să umpli toate de slava Ta, Te-ai pogorât în cele de desubtul pământului; că nu s-a ascuns de Tine statul meu (firea mea) cel din Adam şi îngropându-Te m-ai înnoit pe mine cel stricat, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe Tine, Cela ce ai spânzurat pe ape tot pământul fără ţinere, văzându-Te făptura spânzurat în locul căpăţânii, cu multă spaimă s-a cuprins, strigând: Nu este sfânt, fără numai Tu, Doamne.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Închipuirile îngropării Tale le-ai arătat, înmulţind vedeniile; iar acum cele ascunse ale Tale, văzute le-ai făcut cu dumnezeiască bărbăţie şi celor din iad, Stăpâne, care strigă: Nu este sfânt, fără numai Tu, Doamne.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Întinsu-Ţi-ai palmele şi ai împreunat cele depărtate de demult iar cu înfăşurarea giulgiului, Mântuitorule, şi cu mormântul ai dezlegat pe cei legaţi, care strigau: Nu este sfânt, fără numai Tu, Doamne.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

În mormânt şi sub peceţi Te-ai cuprins, Nemuritorule, de bunăvoie; că puterea Ta Ţi-ai arătat prin fapte, cu dumnezeiasca lucrare, celor ce cântă: Nu este sfânt, fără numai Tu, Doamne, Iubitorule de oameni.

(Ectenia…)

Sedelnă, glasul 1, însăşi **podobia:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-I, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, carele a vestit femeilor învierea. Pe Tine Te mărim, pierzătorul stricăciunii, Ia Tine cădem, cela ce ai înviat din mormânt, la unul Dumnezeul nostru.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *tot aceasta*

Cântarea a 4-a

Irmos: Smerenia Ta cea dumnezeiască pe Cruce, mai înainte văzându-o Avacum, spăimântându-se a strigat: Tu ai tăiat tăria celor puternici, Bunule, unindu-Te cu cei din iad, ca un Atotputernic.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Astăzi ai sfinţit ziua a şaptea, pe care o ai binecuvântat întâi cu încetarea lucrurilor; că toate le prefaci şi le înnoieşti odihnindu-Te, Mântuitorul meu şi iarăşi, zidindu-ne.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Biruind Tu cu puterea Dumnezeirii, sufletul Tău de la trup s-a despărţit; că a rupt amândouă legăturile: a morţii şi a iadului, cu puterea Ta, Cuvântule.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Iadul întâmpinându-Te, Cuvinte, s-a amărât, văzându-Te om îndumnezeit rănit de bătăi şi Atotputernic; şi de înfricoşatul Tău chip a rămas fără de glas.

Cântarea a 5-a

Irmos: Lumina cea neînserată a dumnezeieștii arătării Tale, Hristoase, care s-a făcut spre noi, pentru milostivirea Ta, Isaia văzându-o, de noapte mânecând a strigat: învia-vor morţii şi cei din mormânturi se vor scula şi toţi cei de pe pământ se vor bucura.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Înnoieşti pe pământeni, Ziditorule, făcându-Te pământean; şi giulgiul şi mormântul arată taina ceea ce este întru Tine, Cuvinte; că sfetnicul cel cuvios, însemnează sfatul celui ce Te-a născut, carele m-a înnoit întru Tine cu mare cuviinţă.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Prin moarte ai prefăcut omorârea, prin îngropare stricăciunea; că nestricăcios ai făcut trupul pe carele l-ai luat, cu dumnezeiasca cuviinţă făcându-l nemuritor; că trupul Tău, Stăpâne, n-a văzut stricăciune; nici sufletul Tău n-a rămas în iad, carele este lucru străin.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Ieşind, Ziditorul meu, din ceea ce nu ştie de bărbat şi Împungându-Te cu suliţa în coastă, dintru aceea ai făcut înnoire Evei, făcându-Te Adam, adormind mai presus de fire cu somn făcător de viață şi ridicând viaţa din somn şi din stricăciune, ca un Atotputernic.

Cântarea a 6-a

Irmos: Prins a fost, dar nu s-a ţinut în pântecele chitului Iona; că al Tău chip purtând, al Celui ce ai pătimit şi îngropării Te-ai dat, ca dintr-o cămară din fiară a ieşit şi a strigat străjerilor: Cei ce păziţi cele deşarte şi mincinoase, mila voastră o aţi părăsit.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Omorâtu-Te-ai, dar nu Te-ai despărţit, Cuvinte, de trupul pe carele ai luat; că de s-a şi stricat Biserica Ta în vremea patimii, ci şi aşa un ipostas era al Dumnezeirii şi al trupului Tău; că întru amândouă unul eşti, Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu, Dumnezeu şi om.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Greşala lui Adam a fost ucigătoare de om, iar nu ucigătoare de Dumnezeu. Că de a şi pătimit firea trupului Tău celui de ţărână, Dumnezeirea a rămas fără patimă; că stricăciunea cea din Tine o ai prefăcut întru nestricăciune şi dintru înviere ai arătat izvorul vieţii celei nestricăcioase.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Împărăţit-a iadul peste neamul omenesc, dar n-a rămas în veac; că Tu, Puternice, punându-Te în groapă, cu palma cea începătoare de viață ai rupt încuietorile morţii; şi ai propovăduit, celor ce dormeau acolo din veac, izbăvirea cea nemincinoasă, făcându-Te, Mântuitorule, întâi sculat din morţi.

Condac, glasul al 6-lea: Cel ce a încuiat adâncul, S-a văzut mort şi cu smirnă şi cu giulgiu înfăşurându-se, în mormânt s-a pus ca un mort. Cel fără de moarte, şi femeile au venit să-L ungă cu mir, plângând cu amar şi strigând: Aceasta este Sâmbăta cea prea binecuvântată, întru care Hristos adormind, va învia a treia zi.

Icos: Cel ce cuprinde toate, S-a înălţat pe Cruce şi Se tânguieşte toată zidirea, văzându-L spânzurând gol pe lemn; soarele şi-a ascuns razele şi stelele şi-au tăinuit lumina şi pământul cu multă frică s-a clintit, marea a fugit şi pietrele s-au despicat şi mormânturi multe s-au deschis şi trupurile sfinţilor bărbaţi s-au sculat; iadul jos a suspinat şi iudeii s-au sfătuit să hulească învierea lui Hristos. Iar femeile au strigat: Aceasta este Sâmbăta cea prea binecuvântată, întru care Hristos, adormind, va învia a treia zi.

Sinaxar în sfânta şi marea zi sâmbătă

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În sfânta şi marea sâmbătă, prăznuim îngroparea dumnezeiască și trupească a Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi pogorâtea în iad, prin care neamul nostru fiind chemat din stricăciune a fost mutat spre Viața veşnică.

Stih: Ostaşi, degeaba mai păziţi mormântul,
Căci pe Cel ce-i viaţa nu-L ţine pământul!

Cele patruzeci de zile ale postului mare întrec pe celelalte zile; iar mai mare decât acestea este săptămâna cea mare; şi iarăşi mai mare decât săptămâna mare este această sfântă şi mare sâmbătă.

Se numeşte săptămâna mare nu pentru că zilele ei ar fi mai mari sau ar avea mai multe ceasuri, ci pentru că în ea s-au săvârşit, şi mai cu seamă azi, minunile mari şi mai presus de fire şi faptele neobişnuite ale Mântuitorului nostru.

Căci după cum la întâia facere a lumii, Dumnezeu, săvârşind toate lucrurile, şi în urmă în ziua a şasea a creat pe om, făptura cea mai de seamă, iar în ziua a şaptea s-a odihnit de toate lucrurile lui și a sfinţit ziua, numindu-o sâmbătă, care se tâlcuieşte odihnă, tot aşa şi la facerea lumii celei spirituale, săvârşind toate în chipul

cel mai bun, în ziua a şasea a creat din nou pe omul stricat şi înnoindu-l iarăşi prin Crucea cea de viaţă purtătoare s-a odihnit încă odată cu o odihnă desăvârşită, de toate lucrurile lui, dormind un somn dătător de viaţă şi mântuitor.

Cuvântul lui Dumnezeu a stat cu trupul în mormânt, iar cu sufletul lui curat şi dumnezeiesc se pogoară şi în iad. Sufletul a fost despărţit prin moarte de trup şi l-a dat în mâinile Tatălui. Tot Tatălui i-a dat şi propriul său sânge, fără să-i fie cerut; iar sângele lui a fost preţ de răscumpărare pentru noi.

Sufletul Domnului n-a fost ţinut în iad ca sufletele celorlalţi sfinţi. Cum putea oare să fie ţinut odată ce n-avea asupra lui, ca ceilalţi drepţi, nimic din blestemul strămoşesc ? Dar nici duşmanul nostru, diavolul, n-a luat sângele prin care am fost răscumpăraţi, cu toate că noi eram în stăpânirea lui. Cum putea oare să ia sângele lui din altă parte decât de la Dumnezeu? Dar oare tâlharul de diavol putea să-l ia chiar pe Dumnezeu ?

Domnul nostru Iisus Hristos a locuit trupeşte în mormânt şi cu Dumnezeirea, care era strâns unită cu trupul. A fost împreună cu tâlharul în Rai; a fost şi în iad, după cum s-a spus, împreună cu sufletul lui îndumnezeit. Într-un chip mai presus de fire ca Dumnezeu nescris împrejur era cu Tatăl, împărăţind împreună cu Duhul. Era pretutindeni; Dumnezeirea n-a suferit nimic în mormânt, după cum n-a suferit nimic pe Cruce. Trupul Domnului a suferit şi stricăciune, adică despărţirea sufletului de trup, dar nicidecum stricăciune în înţelesul unei putreziri a trupului şi o nimicire desăvârşită a mădularelor.

Iar Iosif, pogorând de pe Cruce, Sfântul trup al Domnului l-a înmormântat într-un mormânt nou, punând o piatră foarte mare la intrarea mormântului.

În adevăr, iudeii s-au dus vineri la Pilat şi i-au spus: Domnule, ne-am adus aminte, că înşelătorul acela a spus pe când trăia, că după trei zile se va scula. Ni se pare că este bine ca prin puterea ta să porunceşti să se întărească mormântul cu ostaşi.

Dacă este un înşelător, pentru ce, iudeilor, i-aţi ascultat cu râvnă cuvintele lui pe când trăia ? Dar când a spus Hristos: Mă voi scula ? Poate că evreii au scos asta din pilda cu Iona. Negreşit ei sunt fără de judecată când cer să fie întărit mormântul ca să nu se fure cumva trupul. O, cât sunt de lipsiţi de judecată! Nu ştiau că ceea ce făceau în sprijinul lor o făceau împotriva lor !

Pilat a dat poruncă şi ei împreună cu o ceată de ostaşi au întărit mormântul şi l-au şi pecetluit. Şi s-a făcut asta pentru a nu se pune la îndoială învierea Domnului, odată ce era străină şi paza şi pecetea.

Dar deodată iadul se strânge şi este cuprins de ameţeli când simte puterea mai tare a Domnului; şi după puţină vreme a dat afară, din pricina înghiţirii nedrepte a lui Hristos, piatra cea tare şi din capul unghiului, şi pe cei ce îi mâncase şi-i ţinea din veac în pântece.

Cu pogorârea Ta nespusă, Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Negrăită minune! Cela ce a izbăvit în cuptor pe cuvioşii tineri din văpaie, în mormânt Se pune mort fără suflare, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm: Mântuitorule, Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Rănitu-s-a iadul, primind în inima sa pe Cel ce S-a rănit în coastă cu suliţa şi a suspinat topindu-Se de focul cel dumnezeiesc, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm: Mântuitorule, Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Bogat este mormântul, că primind în sine pe Făcătorul ca pe un adormit, s-a arătat dumnezeiască vistierie de viață, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm: Mântuitorule, Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

După obiceiul morţilor, punerea în mormânt a primit viaţa tuturor şi L-a arătat pe El izvor învierii, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm: Mântuitorule, Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Una era Dumnezeirea lui Hristos în iad şi în mormânt şi în Eden nedespărţită, împreună cu Tatăl şi cu Duhul, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm: Mântuitorule, Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Spăimântează-te, înfricoşându-te cerule, şi să se clătească temeliile pământului. Că iată, Se socoteşte între cei morţi, Cela ce locuieşte întru înălţime, şi în mormânt mic ca un străin se primeşte. Pe carele tineri bine-L-cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Stricatu-s-a locaşul cel prea curat, dar împreună a ridicat cortul cel căzut, că al doilea Adam, Cel ce locuieşte întru înălţime S-a pogorât la Adam cel dintâi, până la cămările iadului. Pe carele tineri bine-L-cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Încetat-a îndrăzneala ucenicilor, iar Iosif cel din Arimatea s-a arătat inimos, că văzând mort şi gol pe Dumnezeul cel peste toate, L-a cerut şi L-a îngropat, strigând: Tineri bine-L-cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

O, minune nouă! O, bunătate! O, nespusă răbdare ! Că de bunăvoie Se pecetluieşte sub pământ, Cel ce locuieşte întru înălţime şi Se huleşte Dumnezeu ca un înşelător. Pe carele tineri bine-L-cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Irmos:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Spăimântează-te, înfricoşându-te cerule, şi să se clătească temeliile pământului. Că iată, Se socoteşte între cei morţi, Cela ce locuieşte întru înălţime, şi în mormânt mic ca un străin se primeşte. Pe carele tineri bine-L-cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

La Cântarea a 9-a, Ceea ce eşti mai cinstită... nu cântăm.

Cântarea a 9-a

Irmos: Nu te tângui pentru Mine, Maică, văzându-Mă în groapă pe Mine, fiul tău, pe carele M-ai zămislit în pântece fără sămânţă; că Mă voi scula şi Mă voi prea slăvi şi voi înălţa întru slavă ca un Dumnezeu, pe cei ce cu credinţă şi cu dragoste pe tine neîncetat te slăvesc.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Întru străină naşterea Ta scăpând de dureri, mai presus de fire, m-am fericit, Fiul meu Cel fără de început; iar acum, Dumnezeul meu, văzându-Te mort fără suflare, mă sfărâm cumplit cu sabia întristării. Ci Te scoală, ca să mă slăvesc.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Mă acoperă pământul voind Eu, dar se înfricoşează portarii iadului văzându-Mă, Maică, îmbrăcat cu haina sângerată a izbândirii; că ucigând, ca un Dumnezeu, pe vrăjmaşi cu Crucea, iarăşi voi învia şi te voi slăvi.

Pripeala: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.***

Să se bucure făptura, să se veselească toţi pământenii, că vrăjmaşul, iadul, s-a prădat; femeile cu miruri să iasă întru întâmpinare, că izbăvesc pe Adam şi pe Eva cu tot neamul, şi a treia zi voi învia.

(Ectenia…)

Luminânda nu cântăm, ci numai: Sfânt este Domnul, Dumnezeul nostru. *(de trei ori)*

La Laude

Toată făptura să laude pe Domnul…

Punem patru **Stihiri** și cântăm, pe glasul al 2-lea singur glasul:

Astăzi cuprinde mormântul pe Cel ce cuprinde făptura cu palma; acoperă piatra pe Cel ce acoperă cerurile cu bunătatea; doarme viaţa şi iadul se cutremură şi Adam

din legături se dezleagă. Slavă rânduielii Tale, prin care săvârşind toate, ne-ai dăruit nouă odihnă veşnică, prin sfântă învierea Ta cea din morţi.

Ce este această vedere ce se vede ? Ce este această Sâmbătă ? Împăratul veacurilor săvârşind rânduiala cea prin patimă, Se odihneşte în mormânt, dându-ne nouă odihnă. Acestuia să strigăm: Scoală-Te, Dumnezeule, judecă pământul, că Tu împărăţeşti în veci, Cel ce ai nemăsurată mare milă.

Veniţi să vedem viaţa noastră zăcând în mormânt, ca să învieze pe cei ce zac în mormânturi.Veniţi astăzi, ca văzând adormit pe Cel din Iuda, să-I strigăm ca proorocul, zicând: Culcându-Te ai adormit ca un leu, cine Te va deştepta pe Tine, împărate? Ci Te scoală ca un însuţi puternic, cel ce Te-ai dat pentru noi de bunăvoie, Doamne, slavă Ţie.

Glasul al 6-lea: Cerşit-a (Cerut-a) Iosif trupul lui Iisus şi L-a pus pe el în mormânt nou al Său; că era să iasă EI din groapă, ca dintr-o cămară. Cel ce ai sfărâmat puterea morţii şi ai deschis oamenilor uşile Raiului, Doamne, slavă Ţie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

Ziua de astăzi mai înainte o a închipuit cu taină marele Moise, zicând: Şi a binecuvântat Dumnezeu ziua a şaptea, că aceasta este Sâmbăta cea binecuvântată; aceasta este ziua odihnei, întru care S-a odihnit de toate lucrurile Sale, unul născut, Fiul lui Dumnezeu, prin rânduiala morţii după trup odihnindu-Se. Şi la ceea ce era iarăşi întorcându-Se prin înviere, ne-a dăruit nouă viaţa veşnică, ca un bun şi Iubitor de oameni.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu), *glasul al 2-lea*

Prea binecuvântată eşti, Născătoare de Dumnezeu fecioară, că prin Cel ce S-a întrupat din tine, iadul s-a robit, Adam s-a chemat, blestemul s-a nimicit, Eva s-a liberat, moartea s-a omorât şi noi am înviat. Pentru aceasta sântând, strigăm: Binecuvântat eşti, Hristoase Dumnezeule, cel ce bine ai voit aşa, slavă Ţie.

Şi Doxologia mare

[În vremea Doxologiei, preotul intră în Sfântul altar şi se îmbracă în toate odăjdiile; iar când sunt mai mulţi preoţi şi diaconi, se îmbracă în toate odăjdiile numiţi preotul întâi stătător, adică protosul sau proestosul, şi diaconii; ceilalţi având nu-

mai epitrahile şi sfite. Ieşind şi aşezându-se în jurul Epitafului, aşteaptă sfârşitul Doxologiei. La primul Sfinte Dumnezeule..., preotul sau întâi stătătorul cădeşte Sfântul Epitaf de 3 ori, în chipul Crucii; iar la al treilea Sfinte Dumnezeule..., ridicând preoţii sau epitropii Bisericii Epitaful, încep ocolirea Bisericii, cu felinare, prapore şi lumini.

Mergi la cer şi Te aşează lângă Tatăl Creator, Tu ce laşi în lume pace, Iisuse Salvator!

Mergi la cer şi Te aşează lângă Tatăl Creator. Tu ce laşi în lume pace, Iisuse Salvator!

După aceasta, preotul și purtătorii Epitafului intră în Biserică şi ajungând în faţa uşilor împărăteşti, preotul sau cel mai mare între preoţi zice: Să luăm aminte! Pace tuturor! Înţelepciune!]

Şi intră în altar prin uşile Împărăteşti. Aşează, Epitaful pe Sfânta Masă şi cântă, o dată, **troparul:** Iosif cel cu bun chip de pe lemn luând prea curat trupul Tău, cu giulgiu curat înfăşurându-l şi cu miresme, în mormânt nou îngropându-l, l-a pus.

Apoi, îndată **troparul** proorociei, glasul al 2-lea: Cela ce ţii marginile lumii ai primit a Te cuprinde în mormânt mic, Hristoase, ca să mântuieşti firea omenească de căderea cea din iad; şi făcându-ne nemuritori, să ne înviezi pe noi, ca un Dumnezeu fără de moarte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *tot acesta*

Apoi **Prochimen**, glasul al 4-lea: Scoală-Te, Doamne, ajută nouă şi ne mântuieşte pe noi pentru numele Tău.

Stih: Dumnezeule, cu urechile noastre am auzit şi părinţii noştri ne-au spus nouă.

Din proorocia lui Iezechiil, citire:

Cap. 37, Vers. 1-4.

Fost-a mâna Domnului peste mine şi m-a dus Domnul cu duhul şi m-a pus în mijlocul unui câmp plin de oase omeneşti, şi m-a purtat împrejurul lor; dar iată oasele acestea erau foarte multe pe faţa pământului şi foarte uscate. Şi mi-a zis Domnul: Fiul omului, mai învia-vor oare oasele acestea ? Iar eu am zis: Doamne Dumnezeule, numai tu ştii aceasta. Domnul însă mi-a zis: Proroceşte asupra oaselor ace-

stora şi le zi: Oase uscate, ascultaţi cuvântul Domnului! Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu oaselor acestora: Iată eu voi face să intre în voi duh şi veți învia. Voi pune pe voi vine şi carne va creşte pe voi; vă voi acoperi cu piele, voi face să intre în voi duh şi veţi învia şi veţi cunoaşte că eu sunt Domnul. Proorocit-am deci cum mi se poruncise. Şi când am proorocit, iată s-a făcut un sunet şi o mişcare și oasele au început să se apropie fiecare os la încheietura sa. Şi am privit eu şi iată erau pe ele vine, şi carne crescuse şi piele le acoperea pe deasupra, iar duh nu era întrînsele. Atunci mi-a zis Domnul: Fiul omului, prooroceşte duhului, prooroceşte şi zi duhului: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Duhule, vino din cele patru vânturi şi suflă peste morţii aceştia şi vor învia! Deci am proorocit eu, cum mi se poruncise şi a intrat într-înşii duhul şi au înviat şi mulţime multă foarte de oameni au stătut pe picioarele lor. Şi mi-a zis iarăşi Domnul: Fiul omului, oasele acestea sunt toată casa lui Israil. Iată ei zic: S-au uscat oasele noastre şi nădejdea noastră a pierit; suntem smulşi din rădăcină. De aceea prooroceşte şi le zi: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Iată, eu voi deschide mormintele voastre şi vă voi scoate pe voi, poporul meu, din mormintele voastre şi vă voi duce în ţara lui Israil. Astfel veţi cunoaşte că eu sunt Domnul, când voi deschide mormintele voastre şi vă voi scoate pe voi, poporul meu, din mormintele voastre. Şi voi pune la voi duhul meu şi veți învia şi vă voi aşeza în țara voastră, şi veţi cunoaşte că eu, Domnul, am zis aceasta şi am făcut, zice Domnul.

Prochimen, glasul al 7-lea: Scoală-Te, Doamne Dumnezeul meu. Înalţă-se mâna Ta; nu uita pe săracii Tăi până în sfârşit.

Stih: Mărturisi-mă-voi Ţie, Doamne, cu toată inima mea spune-voi toate minunile Tale.

Apoi Apostolul:

Din cartea întâia cea către Corinteni, a Sfântului apostol Pavel, citire:

Corinteni, Cap. 5, Vers. 6-8;
Galateni, Cap. 3, Vers. 13-14.

Fraţilor, nu vă lăudaţi bine. Nu ştiţi oare că puţin aluat dospeşte toată frământătura? Curăţiţi-vă dar de aluatul cel vechi, ca să fiţi frământătură nouă, ca şi cum aţi fi fără dospitură, căci Paştile nostru, Hristos, S-a junghiat pentru noi. De aceea să prăznuim nu cu aluatul cel vechi, nici cu aluatul năravului şi al vicleşugului, ci cu azimile curăţiei şi ale adevărului.

Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se blestem pentru noi, căci scris este: blestemat e tot cel spânzurat pe lemn, pentru ca binecuvântarea dată lui Avraam să se reverse prin Iisus Hristos asupra păgânilor şi aşa noi să primim prin credinţă Duhul, care ni se făgăduise.

Corinteni 5, 6-8

6. Semeţia voastră nu e bună. Oare nu ştiţi că puţin aluat dospeşte toată frământătura?

7. Curăţiţi aluatul cel vechi, ca să fiţi frământătură nouă, precum şi sunteţi fără aluat; căci Paştile nostru Hristos S-a jertfit pentru noi.

8. De aceea să prăznuim nu cu aluatul cel vechi, nici cu aluatul răutăţii şi al vicleşugului, ci cu azimele curăţiei şi ale adevărului.

Galateni 3,13-14

13. Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se pentru noi blestem; pentru că scris este: "Blestemat este tot cel spânzurat pe lemn".

14. Ca, prin Hristos Iisus, să vină la neamuri binecuvântarea lui Avraam, ca să primim, prin credinţă, făgăduinţa Duhului.

Aliluia, glasul al 5-lea: Să se scoale Dumnezeu şi să se risipească vrăjmaşii Lui.

Stih: Precum se stinge fumul, să se stingă; cum se topeşte ceara de fața focului,
Stih: Aşa să piară păcătoşii de la faţa lui Dumnezeu.

Evanghelia de la Matei: Iar a doua zi, care vine după Vineri..., Sfârşitul: ... Pecetluind piatra împreună cu custodia.

Matei XXVII, 62-66

62. Iar a doua zi, care este după vineri, s-au adunat arhiereii şi fariseii la Pilat,

63. Zicând: Doamne, ne-am adus aminte că amăgitorul Acela a spus, fiind încă în viaţă: După trei zile Mă voi scula.

64. Deci, porunceşte ca mormântul să fie păzit până a treia zi, ca nu cumva ucenicii Lui să vină şi să-L fure şi să spună poporului: S-a sculat din morţi. Şi va fi rătăcirea de pe urmă mai rea decât cea dintâi.

65. Pilat le-a zis: Aveţi strajă; mergeţi şi întăriţi cum ştiţi.

66. Iar ei, ducându-se, au întărit mormântul cu strajă, pecetluind piatra.

Apoi Ecteniile: Să zicem toți din tot sufletul..., Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineaţă Domnului..., Şi celelalte. Și se face Apolis.